

Woensdag 10 oktober 1917.

Na gulden zonschijn, turkoozeblauwe hemel, koesterende warmte, zijn wilde stormen ingetreden, zware regens gevallen en zijn de nachten — de vreeselijke zwarte nachten — rustig voorbijgegaan. Het is toch een hachelijke tijd!

Geen mensch die meer van regen houden kan dan ik. Het zicht van logge, donkere wolken, voortgedreven door het ruim, en het allengs versmelten dezer tot een parelgrijs koepeldak, waar uit een alles vervagende gordijn van waterstralen neerschiets op heel de breedte van het oogbereik, heeft iets onuitsprekelijk balsemend voor een tot tobben geneigd gemoed en een bedrijvig brein.

En evenals de lijnen van het levenloze der dingen en het levende in de natuur, ver en bij daardoor worden afgestompt, zoo ook lost het scherpe der gevoelens zich op in een droomerige tevredenheid. Het is alsof al het verkeerde om ons heen van minder gewicht ware. En het gehoor genot!

Maar nu in oorlogsnood is de betoovering van 't regenweer voor het gehoor tot iets verontrustbarends en zenuwtergends geworden; 's avonds in het duister bij het raam — waar niets te zien is, hebben de herfstvlagen tot orkanen opgezweept, iets ontzettends voor hen, die ontvankelijk zijn aangelegd. Geen harmonieus neerzippelen meer tegen de ruit, die het huiselijke dubbel genieten doet; geen klankenwisselend verhoogen en verlagen van windgesuis omheen het dak; geen trippelend uitdruppelen op de wingerdbladeren aan den gevelmuur. Het geloei van den oproer der elementen, het pletsend regennederdjakken op het serreglas zijn het emblema van de vreeselijkheden, die gebeuren ginder aan het front. Ze wekken spookbeelden en hebben namen, die voor oningewijden geen vorm aannemen, maar even onheilspellend zijn, en al die nieuwgehoorde en gelezen woorden dringen zich kwellend op aan den geest, die in 't duister aan het vensterraam geen verkwikking vindt. Wat zijn ze? We zien ze niet, die voorwerpen, we kennen ze niet: uit beton gebouwde blokhuisen, stellingen, kuilen, spervuur, afweergeschut, mijnwerpers, handgranaten, machiengeweren, mortieren, kanonnen van alle kaliber, bommen, moteurs, torpedos en wat niet al!...

Uitvindzels, ontdekkingen, toepassingen... van 't mannelijk vernuft en ze worden benuttigd tot het verderf van alles en het uitmoorden van den evenmensch!

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)